

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

CỨU LANG QUÂN THỰC NỮ DỤNG MƯU THẦN

Văn Vạn Phu là một tay quyền cước rất tinh thâm. Gã chụp không trúng, liền phóng cước đá vào bụng dưới Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên thấy đối phương phóng cước đá tới, cách phá giải thế nào chàng chưa học qua.

Ta nên biết rằng Đinh Đang truyền phép cầm nã cho Thạch Phá Thiên chỉ để ý dạy chàng hai chiêu “Hổ trảo thủ” và “Ngọc nữ niêm châm”. Muốn che mắt gia gia nàng cho lã khỏi sanh lòng ngờ vực. Nàng đem cả mười tám đường cầm nã thủ pháp cùng những biến chiêu truyền thụ cho chàng một cách rất tường tận. Nhưng nàng chưa dạy gì đến cách chống đối những quyền cước phái khác.

Hàng nửa ngày trời, trong óc Thạch Phá Thiên nhắm đi nhắm lại cho thuộc lòng hai chiêu thức “Hổ trảo thủ” và “Ngọc nữ niêm châm”. Bây giờ gặp lúc nguy cấp, mà chàng cũng chỉ nhớ có hai chiêu kia. Nhưng Văn Vạn Phu lại đứng đối diện với chàng, hai chiêu đó kể ra hoàn toàn vô dụng. Chàng chẳng có thì giờ đâu mà nghĩ đến hai chiêu đó có hợp cách hay không nữa. Chàng cất bước nhảy lại phía sau Văn Vạn Phu.

Nội lực Thạch Phá Thiên thâm hậu vô cùng. Dĩ nhiên chàng chuyển mình cực kỳ mau lẹ. Chàng chạy nhanh tránh khỏi phát cước của Văn Vạn Phu. Đồng thời tay phải chàng sử chiêu “Hổ trảo thủ” chụp vào huyệt Linh đài, tay trái ra chiêu “Ngọc nữ niêm châm” chụp vào huyệt Huyền khu đối phương.

Nội lực chàng vào tới đâu người Văn Vạn Phu chỉ khẽ run lên một cái rồi mềm nhũn tới đó. Gã ngã lả ra.

Hô Diên Vạn Thiện thấy thế muốn xông vào giáp công. Gã thấy thủ pháp của Thạch Phá Thiên cực kỳ tinh diệu chụp được những huyệt trọng yếu của sư đệ thì trong lòng nóng nảy hoang mang đến cực điểm, gã không kịp rút trường kiếm, vội phóng quyền đánh vào lưng Thạch Phá Thiên. Vì muốn cứu viện một cách hữu hiệu cho Văn Vạn Phu, gã vận đến mười thành công lực để phóng quyền.

Bình ! Một tiếng vang lên. Tiếp theo là tiếng rắc rắc. Hô Diên Vạn Thiện bỗng cảm thấy đau đớn tận xương. Cánh tay mặt gã đã bị gãy hai chỗ. Thạch Phá Thiên chỉ cảm thấy sau lưng hơi đau một chút.

Lúc chàng buông Văn Vạn Phu ra thì thấy gã người co rúm lại như một đồng thịt không nhúc nhích được, chàng lật vai gã lên nhìn thì thấy hai mắt gã trợn ngược về mặt coi rất khủng khiếp.

Thạch Phá Thiên hốt hoảng la lên:

-Trời ơi ! Nguy rồi ! Đỉnh Đỉnh Đang Đang ! Gã ... tại sao lại co rúm người lại. Hay là ... gã chết rồi ?

Đỉnh Đang cười nói:

-Thiên ca ! Thiên ca sử hai chiêu đó giỏi lắm rồi! Có điều Thiên ca hãy còn bối rối hoang mang, chưa phải là phong độ của một tay hào kiệt. Gã không chết đâu, nhưng khó lòng khỏi bị tàn phế, chân tay suốt đời không cất nhắc được nữa.

Thạch Phá Thiên rất đổi kinh ngạc. Chàng vội đưa tay ra nâng Văn Vạn Phu dậy nói:

-Ta thật là ... có lỗi. ta ... thực tình không cố ý đả thương người. Làm thế nào bây giờ...? Làm thế nào bây giờ? Đỉnh Đỉnh Đang Đang! Nàng thử nghĩ xem còn biện pháp nào cứu được cho gã chẳng?

Đỉnh Đang vươn tay ra rút lấy thanh trường kiếm ở bên mình Văn Vạn Phu rồi hỏi:

-Thạch ca không muốn cho gã phải khổ sở nữa ư? Cái đó dễ lắm! Chỉ chém một nhát kiếm giết gã đi là xong!

Thạch Phá Thiên vội nói:

-Không được! Không được! ...

Chàng hốt hoảng quá, bất giác nước mắt trào ra.

Hồ Diên Vạn Thiện tức giận nói:

-Mi là một tên tiểu yêu, đê mạt. Mi nên biết rằng người đệ tử phái Tuyết Sơn ai muốn giết thì giết được, chứ không chịu để ai hạ nhục. Bữa nay sư huynh sư đệ ta đã bị hạ vào tay mi. Vậy mi hạ thủ giết chúng ta đi!

Thạch Phá Thiên chỉ sợ Đỉnh Đỉnh Đang Đang chém chết Văn Vạn Phu chàng vội giật lấy thanh trường kiếm ở trong tay nàng cắm phập xuống đất nói:

-Đỉnh Đỉnh Đang Đang ! Mau mau... về thuyền đi.

Đỉnh Đang nói:

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại bang chúa bang Trường lạc giết người không chớp mắt mà sao nay lại rụt rè đến thế? Thiên ca! Câu chuyện vừa rồi Thiên ca chớ nói hớ cho gia gia hay.

Thạch Phá Thiên nói:

-Được rồi! Ta không nói đâu Đỉnh Đỉnh Đang Đang! Nàng bảo gã chung thân thành người tàn phế ư?

Đỉnh Đang đáp:

-Thiên ca đã nắm vào hai đại huyệt gã mà không làm cho gã thành người tàn phế được thì mười tám đường “cầm nã thủ” của nhà họ Đỉnh còn dùng làm gì được nữa?

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Thế mà sao Đinh Đinh Đang Đang lại bảo ta hạ thủ chụp gia gia bằng hai chiêu thức này ?

Đinh Đang cười nói:

-Chàng ngốc ơi! Gia gia chúng mình là hạng người nào? Gia gia đâu có phải như mấy cái bị thịt phái Tuyết Sơn? Nếu Thiên ca may mà nắm được huyết đạo gia gia thì nội lực của Thiên ca nhiều lắm là giữ gia gia trong vòng hai giờ không cử động mà thôi, chứ làm cho gia gia thành người tàn phế thế nào nổi?

Thạch Phá Thiên rất áy náy trong lòng.

Ông già sào công nấu cơm xối ra lưng chén. Lão ngơ ngẩn xuất thần rồi không ăn nữa. Đêm hôm ấy, lão ngủ gà ngủ gật.

Vào khoảng canh ba, quả nhiên Đinh Đang nằm trong khoang thuyền, đột nhiên la hoảng:

-Gia gia! Gia gia tha mạng cho Thạch Lang. Đừng giết chàng!

Thạch Phá Thiên đứng phắt dậy, chạy vào trong khoang. Chàng trông lơ mờ thấy Đinh Đang ôm chặt Đinh Bất Tam, miệng không ngớt kêu la:

-Gia gia tha giết Thạch lang! Đừng giết Thạch lang!

Thạch Phá Thiên đưa hai tay ra toan chụp xuống sau lưng Đinh Bất Tam. Lòng chàng chợt nhớ tới mình đã làm cho Văn Vạn Phu co rúm người lại rất khổ sở thì nghĩ bụng:

-Nếu hai tay mình chụp xuống khiến cho gia gia cũng biến thành tàn phế thì thật là tàn nhẫn quá! Ta quyết không làm.

Chàng nghĩ vậy rồi rón rén chuồn qua khỏi khoang thuyền, ôm đầu nằm ngủ.

Đinh Đang thấy Thạch Phá Thiên chạy vào khoang thuyền đã mừng thầm trong dạ. Dè đâu chàng ngần ngừ một lúc rồi bỏ đi. Nàng thấy mình sắp thành công mà lỡ sự, trong lòng không khỏi cực kỳ hoang mang.

Thạch Phá Thiên về đến đặng lái thuyền, trống ngực đánh thình thình. Hồi lâu chàng bỗng nghe tiếng Đinh Đang la lên:

-Trời ơi! Gia gia! Tại sao cháu lại ôm lấy gia gia thế này? Cháu ... cháu vừa nằm mơ, một giấc mơ hãi hùng. Cháu mơ thấy gia gia phóng chưởng đánh Thạch lang chết rồi! Cháu xin gia gia ... tha mạng cho chàng, nhưng gia gia không chịu. Tạ ơn trời phật, đây chỉ là giấc mộng chứ chưa phải sự thực.

Thạch Phá Thiên trong lòng cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Chàng nghĩ thầm:

-Đinh Đinh Đang Đang thiệt khéo nói dối. Nàng thấy ta không lại điểm huyết gia gia, nên phải bịa ra chuyện này để bịp lão.

Chàng lại nghe Đinh Bất Tam nói:

-Người nằm mơ cũng hay, mà chẳng nằm mơ cũng vậy. Sáng mai là ngày thứ mười. Ta thử chờ xem trong một ngày nữa gã có hạ được Bạch Vân Kiếm hay không?

Đinh Đang thở dài nói:

-Cháu đã nói Thạch lang không phải là người si ngốc. Xin gia gia đừng giết chàng.

Đinh Bất Tam nói:

-Phải rồi! Gã có lương tâm rất tốt. Nhưng ta cho người nào có lương tâm là ngu dại, là si ngốc, nên chết lắm. Hỡi ơi! Đem “Hổ trảo thủ” chụp vào huyết Linh đài, dùng chiêu “Ngọc nữ niêm hoa” để nắm lấy huyết Huyền khu. Diệu kế! Diệu kế!

Câu nói từ trong khoang thuyền đưa ra ngoài, chẳng những lọt vào tai Đinh Đang mà cả Thạch Phá Thiên cũng nghe rõ.

Hai người cùng giật mình kinh hãi tự hỏi:

-Tại sao gia gia lại biết rõ kế hoạch của mình?

Thạch Phá Thiên còn đỡ hồi hộp, Đinh Đang rất đổi bồn chồn trong dạ. Toàn thân nàng mồ hôi toát ra như tắm. Nàng lẩm bẩm:

-Té ra gia gia đã biết trước âm mưu của mình. Thế thì dĩ nhiên người đã đề phòng. Thiên ca không động thủ có khi lại là may.

Thạch Phá Thiên vẫn ngây ngô, chàng không tin ngày mai Đinh Bất Tam sẽ hạ thủ giết chàng. Rồi chàng chẳng lo nghĩ chi hết, nhắm mắt ngủ đi.

Đến lúc trời gần sáng, bỗng trên bờ sông có tiếng người xôn xao. Rồi có kẻ la lên:

-Đây rồi!

Có người nói:

-Họ trong thuyền kia. Đừng để lão yêu quái tẩu thoát.

Thạch Phá Thiên nghe tiếng la ngồi dậy coi thử thấy trên bờ có đến hơn mười người, kẻ cầm đèn lồng, người cầm đuốc sáng rực cả một vùng chạy đến bên thuyền. Bốn năm người đo đầu nhảy vọt lên thuyền, lớn tiếng quát:

-Lão yêu quái đâu? lão lại tẩu thoát rồi.

Đinh Bất Tam ở trong khoang thuyền chui ra hỏi:

-Những kẻ nào dám đến đây quấy nhiễu giấc ngủ của lão gia?

Một hán tử gầm lên:

-Chính hán đấy ! Chính hán đấy! Bắn đi!

Hai gã đứng sau lấy ra hai ống trúc nhằm Đinh Bất Tam thực ra hai luồng nước bắn xuống.

Bọn người trên bờ hoan hô rầm rĩ:

-Máu chó mực phun trúng lão yêu quái rồi. Lão đừng hòng trốn tránh.

Thực ra hai ống máu chó phun trúng vào Đinh Bất Tam một giọt nào đâu? Lão tức giận vô cùng, nhảy vọt người lên lớn tiếng quát:

-Những quân càn rỡ ở đâu đến đây bảo lão phu la quái vật rồi dùng máu chó để bắn lão phu?

Người ngoài ai cũng biết lão hỷ nộ bất thường, chẳng đại gì gây sự với lão. Lão chỉ cất tay một cái là giết người được ngay.

Lúc Đinh Bất Tam hạ mình xuống, lão phóng song cước đá trúng hai gã hán tử tay cầm ống trúc. Tiếp theo lão phóng chưởng đánh trúng vào đại hán đứng đằng trước hất tung đi.

Cả ba người này đều không hiểu võ công lại không phải quyền cước một tay quái kiệt giang hồ thì còn sống làm sao được.

Hai người cầm ống trúc chết rũ ở ngay đầu thuyền. Còn đại hán bị tung lên thì người còn đang lơ lửng trên không, miệng đã hộc máu tươi ra.

Đinh Bất Tam lại toan phóng cước đá quét vào bọn người còn sống sót. Bỗng nghe Đinh Đang la lên:

-Gia gia! Nhất nhật bất quá tam(Một ngày không giết quá ba người)

Đinh Bất Tam không khỏi sửng sốt. Đang cơn thịnh nộ lão quên cả lời trọng thệ. Nghe Đinh Đang la hoảng, chân lão chưa đá trúng đầu người đứng đó vội thu về.

Mấy người kia sợ quá, hồn vía lên mây, bật tiếng kêu la:

-Lão yêu quái này ghê gớm lắm! Chạy cho mau! Chạy cho mau!

Chớp mắt chúng đã trốn hết. Đền đước hoặc quẳng xuống sông, hoặc bỏ lại trên bờ. Ba xác chết, một cái trên bờ và hai cái ở đầu thuyền cũng chẳng ai đụng đến nữa.

Đinh Bất Tam đá xác chết trên thuyền hất xuống sông rồi quay vào bảo ông già sào công:

-Nhỏ thuyền chạy cho lẹ! Bây giờ mà còn có người đến ta không thể giết thêm được nữa.

Ông già sào công sợ quá thộn mặt ra, hai tay run lẩy bẩy cơ hồ không đủ sức để nhổ sào.

Đinh Bất Tam liền tự tay nhổ sào đẩy thuyền ra xa bờ. Ống máu chó vừa rồi thực không trúng người lão vung vãi đầy trong khoang thuyền. Mùi hôi tanh xông lên rất khó ngửi.

Đinh Bất Tam cất giọng lạnh lùng hỏi Đinh Đang:

-Đinh Đang có phải mi giở trò quỷ này không? Mi làm thế là có ý gì?

Đinh Đang không trả lời câu hỏi của gia gia, nàng tủm tỉm cười hỏi lại:

-Gia gai ơi ! Lời gia gia đã nói ra, gia gia có đếm xỉa đến không? Hay là gia gia nói một đằng làm một nẻo?

Đinh Bất Tam tức mình hỏi:

-Có bao giờ ta nói một đằng làm một nẻo bao giờ mà mi dám nói càn như vậy?

Đinh Đang đáp:

-Thế thì hay lắm! Gia gia biểu: mãn hạn mười ngày mà Thạch Lang không để bại được Bạch Vạn Kiếm thì gia gia hạ sát chàng. Bữa nay là ngày thứ mười, nhưng gia gia đã giết ba mạng rồi. Nếu gia gia lại hạ sát chàng thì trái lại lời thề “nhất nhật quá tam”. Vậy gia gia tính sao?

Đinh Bất Tam run lên tức giận nói:

-Con tiểu nha đầu này! Mi thực lắm mưu ma chước quỷ. Té ra gia gia mắc vào cạm bẫy của người.

Đinh Đang rất lấy làm đắc ý cười hì hì nói:

-Tam lão gia nhà họ Đinh nói thế nào thì đúng như vậy. Tam lão gia nói đến ngày thứ mười là hạ được gã tiểu tử họ Thạch, nhưng “Nhất nhật bất quá tam”. Mà Đinh lão gia đã giết ba người rồi. Vậy anh chàng họ Thạch là người thứ tư sẽ may mắn tránh được họa sát thân. Gia gia ơi! Hết mười ngày mà Thạch Lang không bị giết thì sau này chàng sẽ không chết nữa. Cháu biết tôn nữ tể của gia gia không phải là người si ngốc, chỉ chờ cho chàng hoàn toàn khôi phục như cũ là võ công chàng sẽ tấn tới rất mau. Chẳng gì cũng không đến nỗi làm mất mặt gia gia được rồi.

Đinh Bất Tam tức mình giơ chân lên nện mạnh một cái xuống đầu thuyền. Ván lót thuyền bị gãy đánh rắc một tiếng thành một lỗ thủng. Lão thét lên:

-Không xong rồi, không xong rồi! Đinh Bất Tam này mà bị mắc tay con tiểu nha đầu cũng là mất mặt lắm rồi.

Đinh Đang thích chí cười nói:

-A Đang là tôn nữ nhi của gia gia chứ có phải người ngoài đâu? Việc gì mà mất mặt? Vụ này gia gia chẳng nên nói tới nữa.

Đinh Bất Tam tức giận nói:

-Ta đã thua ai thì trong lòng cũng khó chịu. Mi đừng nói nữa chuyện này không liên can gì đến mi.

Thạch Phá Thiên nghe hai ông cháu cãi vã nhau, bây giờ chàng mới tỉnh ngộ, lắm bầm:

-Té ra bọn người kia là do Đinh Đinh Đang Đang cố ý dẫn dụ đến để cho gia gia hạ sát ba người cho đúng lời thề nhất nhật bất quá tam, để gia gia không giết mình được nữa.

Chàng thấy Đinh Đang vừa cười ngặt nghẽo vừa chạy vào đằng lái thuyền, liền hỏi:

-Đinh Đinh Đang Đang! Nàng muốn cứu mạng ta mà làm cho ba người chết oan. Như thế chẳng hoá ra ... tàn nhẫn lắm ư?

Đinh Đang sa sầm nét mặt:

-Đó là Thiên ca hại người, sao còn trách tiểu muội?

Thạch Phá Thiên ngơ ngác hỏi lại:

-Sao? ... Ta hại người ư?

Đinh Đang đáp:

-Chứ còn gì nữa? Việc đã đến lúc tối hậu mà Thiên ca không dám động thủ. Nếu Thiên ca hành động theo lời tiểu muội thì đôi ta đã chạy xa rồi, việc gì ba người kia phải uống mạng?

Thạch Phá Thiên thấy lời nàng có lý, chàng ghen hòng không biết nói sao nữa.

Bỗng Đinh Bất Tam cười ha hả lên tiếng:

-Được rồi, được rồi! Gia gia không giết thẳng lỗi họ Thạch, nhưng móc mắt gã chặt tay gã, khiến gã dở sống dở chết, dở biến thành người tàn phế. Như vậy ta không làm trái với lời thề nhất nhật bất quá tam của ta.

Đinh Đang cùng Thạch Phá Thiên giật mình, Đinh Bất Tam rất lấy làm đắc ý, lão nói luôn một hơi:

-Diệu kế chân diệu kế! Ta không giết người nhưng làm cho người người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ thì cũng được vậy chứ ?

Đinh Đang ngần ngừ đáp:

-Ngày thứ mười chưa hết, biết đâu Thạch Lang huynh lại gặp Bạch Vạn Kiếm và đả bại hần.

Đinh Bất Tam cười khà khà nói:

-Phải lắm phải lắm! Chúng ta nên lấy con người mà cư xử, dù già dù trẻ cũng không lẩn át. Gia gia chờ đến canh ba đêm nay mới động thủ.

Đinh Đang ruột tằm đòi đoạn, đau đớn vô cùng. Nàng nghĩ mãi mà không ra được biện pháp nào cứu Thạch Phá Thiên thoát nạn. Còn Thạch Phá Thiên thì vẫn không hề biết đại hoạ sắp đến với mình. Chàng ngây ngô bảo:

-Vì lẽ gì mà Đinh Đinh Đang Đang phải chau mày chứ ? Nàng có tâm sự chi vậy?

Đinh Đang bực mình đáp:

-Thiên ca không nghe gia gia nói gì ư? Người sẽ móc mắt Thiên ca đó.

Thạch Phá Thiên cười rộ nói:

-Gia gia nói giỡn vậy mà Đinh Đinh Đang Đang cũng tưởng thật ư? Gia gia móc mắt cùng chặt tay để làm chi mới được chứ?

Đinh Đang tức giận không nói gì nữa. Nàng lẩm bẩm một mình:

-Anh chàng này ngớ ngẩn ngẩn ngẩn, đầu óc lơ mờ chẳng hiểu chi hết. Mình ở với chàng chân thật ! Gia gia đã muốn giết chàng thì để chàng chết quách đi cho rồi.

Nàng lại nghĩ tới gia gia định móc mắt và chặt tay Thạch Lang thì thay đổi ý nghĩ, tự nhủ:

-Thạch lang mà như vậy thì chẳng còn cách nào chạy chữa cho khỏi được. Ta lấy phải người chồng tàn tật như thế thiệt khổ cả một đời.

Đinh Đang ngẩng mặt trông trời thấy vầng thái dương đã xế về tây. Nàng ngó xuống mặt nước dưới gầm thuyền thì thấy bóng mình cùng Thạch Phá Thiên nổi lơ lờ trên mặt nước, tựa hồ đang bơi lội, giỡn sóng đi về phái Tây.

Sau một lúc nữa bóng dương quang càng ngả mãi về Tây. Đinh Đang trong lòng phiền muộn nhủ thầm:

-Lang quân sắp bị gia gia làm cho thành phế nhân. Chi bằng mình hạ thủ trước đi là hơn.

Nàng nghiêng người lại, thấy Thạch Phá Thiên tựa lưng vào mình, liền đưa hai tay ra nắm lấy đường huyết đạo trọng yếu ở sau lưng chàng.

Đinh Đang tay phải xử chiêu “Hổ trảo thủ” nắm lấy huyết Linh đài Thạch Phá Thiên, tay trái ra chiêu “Ngọc nữ niêm châm” chụp vập huyết Huyền khu chàng.

Thạch Phá Thiên không phòng bị chi hết, bị nàng nắm chặt huyết đạo. Lập tức toàn thân chàng nhũn ra không nhúc nhích được.

Đinh Đang cũng bị nội lực Thạch Phá Thiên làm cho rung động. Người nàng bị hất tung ra, suýt nữa ngã xuống sông. Nàng vội vươn tay ra nắm được mũi thuyền rồi cất tiếng mắng:

-Gia gia định móc mắt người, chặt tay người. Con người tàn phế như vậy còn để sống trên đời thì dù chẳng làm cho Tam gia Tử mất mặt, song Đinh Đang này cũng không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Như vậy chẳng cần phải gia gia động thủ, ta tự móc mắt người trước.

Nàng nói xong vào trong đằng lái thuyền lấy ra một sợi dây bươm rất dài trói chân tay Thạch Phá Thiên lại.

Nàng còn lấy dây ràng buộc từ trên vai xuống đến chân, cột đến tám chín vòng, chẳng chịt khắp người chàng khác gì đan rọ.

Giả tử là người khác mà bị điểm huyết như vậy thì trong một thời gian dù muốn lên tiếng cũng khôn bề mở miệng. Nhưng Thạch Phá Thiên nhờ nội lực thâm hậu, tuy tứ chi chàng không cử động được, mà vẫn có thể mở miệng kêu la. Chàng lớn tiếng hỏi:

-Đinh Đinh Đang Đang! Sao nàng lại đùa dai thế ?

Miệng chàng nói vậy, song thấy nàng lộ vẻ hung dữ thì biết ngay là đại sự hỏng bét. Cặp mắt chàng lộ vẻ van lơn.

Đinh Đang vừa phóng chân đá vào sau lưng Thạch Phá Thiên vừa mắng nhiếc:

-Hừ! Ta giỡn với người ư? Người chết đến gáy rồi mà vẫn còn như người mơ ngủ. Vậy ta có phanhy thấy người làm muôn đoạn kể cũng không oan.

Nàng rút lưỡi dao lá đánh véo một tiền quệt đi quệt lại vào mặt Thạch Phá Thiên như người liếc dao.

Thạch Phá Thiên năn nỉ:

-Đinh Đinh Đang Đang! Từ nay trở đi, nhất nhất ta sẽ nghe lời nàng. Nàng đừng giết ta tội nghiệp!

Đinh Đang hần học nói:

-Ta cố ý cứu mạng cho người mà người lại không chịu nghe theo lời ta dặn bảo. Đó là tự người tìm lấy cái chết, còn trách ai được nữa? Bây giờ ta không giết người gia gia cũng chẳng tha nào. Hừ! Người là trượng phu ta muốn giết người thì tự động ta động thủ, chứ để người khác giết chồng mình thì cái đời Đinh Đang còn gì là khoan khoái?

Thạch Phá Thiên lại năn nỉ:

-Đinh Đinh Đang Đang tha ta, ta không làm trượng phu nàng nữa là xong.

Đinh Đang nói:

-Đã bái thiên địa rồi, có lý đâu lại đoạn hôn được? Người còn làm rùm thì ta chém vào đầu con chó một nhát.

Thạch Phá Thiên sợ quá, không dám nói gì nữa.

Bỗng nghe Đinh Bất Tam cả cười, lên tiếng:

-Hay lắm hay lắm! Thế mới phải là tôn nữ Đinh lão Tam. Chặt gã một đao cho thành hai đoạn. Mau đi!

Ông già sào công thấy Đinh Đang giơ đao lên toan giết người. Lão sợ quá run bần bật. Lão cầm bánh lái thuyền đi lệch đường sắp xô mạnh vào con thuyền nhỏ đang thuận dòng xông tới. Người sào công bên thuyền nhỏ thấy thuyền mình sắp đâm vào thuyền Đinh Bất Tam hốt hoảng la lên:

-Bỏ lái đi! Bỏ lái đi!

Lúc Đinh Đang giơ lưỡi dao lá trúc lên thì mặt trời sắp lặn về Tây. Ánh tà huy chiếu vào lưỡi dao làm loé mắt Thạch Phá Thiên. Chàng hé mắt thấy Đinh Đang giơ cánh tay trắng như tuyết lên đâm vào ván thuyền chỉ cách mặt chàng chừng vài tấc.

Đinh Đang phóng lao xuống rồi buông tay ra. Hai tay nàng ôm lấy người Thạch Phá Thiên. Nàng vận kinh vào hai cánh tay liệng mạnh ra giữa con thuyền nhỏ đi sát bên cạnh. Thế là nàng đã quăng chàng vào con thuyền nhỏ.

Đinh Bất Tam thấy cô cháu đột nhiên thi hành nguy kế thì tức giận quát lên:

-Mi ... mi làm trò gì vậy ?

Lão phi thân nhảy lên định nắm Thạch Phá Thiên lại nhưng đã chậm mất rồi. Nước sông chảy xiết. Chỉ trong chớp mắt hai con thuyền cách nhau đã đến mười trượng. Dù khinh công Đinh Bất Tam có tinh thâm đến đâu, cũng không tài nào nhảy sang thuyền kia được. Lão xoay tay lại tát Đinh Đang một cái thật mạnh rồi la lên:

-Quay thuyền lại ! Đuổi cho mau ! Đuổi cho mau !

Nhưng trong sông Trường giang sóng to gió lớn há phải trong giây lát mà quay thuyền lại được ? Huống chi con thuyền nhỏ lẻ làng lướt mau, mỗi lúc một xa hơn. Dù có quay được thuyền lại cũng khó mà đuổi kịp.

Thạch Phá Thiên bên tai nghe tiếng gió vù vù.

Người chàng lơ lững trên không lặn đi nửa vòng lúc rớt xuống thì mình nằm sấp. Nhưng người chàng rớt vào chỗ mềm nhũn, chẳng đau đớn gì cả thấy một màn tối đen không nhìn rõ chi hết.

Chàng chợt nghe có tiếng người khẽ gọi, nhưng người chàng không nhúc nhích được, nên không dám mở miệng. Mũi chàng ngửi thấy một mùi thơm man mác tựa hồ chàng đã về tổng đà bang Trường lạc và nằm trên giường ngủ êm ấm của mình.

Thạch Phá Thiên định thần lại một chút, quả nhiên phát giác ra chàng đang nằm trên chăn đệm. Mũi chàng chúi vào trong chiếc gối. Bên gối lại có một người đàn bà, tóc dài buông xuôi.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi la lên một tiếng.

Đột nhiên chàng cảm thấy cổ mình hơi đau và mát lạnh. Chàng biết ngay có người cầm lưỡi dao kề vào cổ mình. Tiếp theo chàng nghe tiếng người đàn bà hỏi:

-Người là ... đồ tử đồ tôn của lão quái Đinh Bất Tứ phải không ?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

-Tại hạ ... Tại hạ ...

Rồi chàng không biết đáp thế nào cho tiện.

oOo